

Publicerad 2013-11-03 21:22 av Bo Himmelsbåge

## **KLANDRA MIG INTE ...!!!**

Jag står där i väntsalen för Livets tåg o blåser blå toner i min sax.

De sugs upp av ljuset upp mot fönstren upp mot den blåa himlen.

Folk lyssnar helt andlöst stilla,

förstenade,

kan inte röra sig ur fläcken.

Fast de borde.

Alla har tåg,

som väntar på dem.

Jobb, plikter,

viktiga möten,

måsten,

måsten.

Men nu står de blickstill.

Jag spelar på, allt intensivare,

allt känsligare,

blir ett med saxen,

tonerna, musiken.

Jag spelar för att bryta min egen förstelning,

för att nå mitt eget blåa Nirvana,

mitt Paradis.

Till slut lyckas jag.

Saxen, jag o musiken, sugs upp i en av ljusstrålarna

o upp mot ett av fönstren mot den blå himlen utanför.

Jag lämnar det kalla, hårda, marmorgolvet o

svävar i de blåa mjuka tonerna,

lyfter upp mot friheten.

Folk vänder sina likbleka, vita, ansikten upp mot mig

o följer mig med blicken mot taket.

Plötsligt sker en rörelse bland människorna

o en man griper tag i en ljusstråle

o följer med den upp mot valvet!

Snart har alla människor i salen

sugits upp av ljusstrålarna

o försvunnit i det blåa lufthavet.

Hela väntsalen försänks i mörker.

Då öppnas salsporten o en vilsen ljusstråle,

letar sig in.

I dörren står en Vaktare, i uniformsmössa,

o river sig i huvudet o ser sig förvirrat omkring.

&rdquo;Konstigt&rdquo; muttrar han, &rdquo;alldeles mörkt och inte en  
människa i sikte! Utanför frustar och ryker, massor av lok  
och väntar på folk som inte kommer!!! &rdquo;

Han tänder en ljuslykta och lyser in i salen.

På en bänk ligger en lapp där någon i hast klottrat:

&rdquo;Flugit till sjunde himlen!&rdquo;

Förargat slänger stinsen lappen i en papperskorg

&rdquo;Trams! Flyga iväg &hellip;! När det finns massor av tåg  
som måste hålla tiden!&rdquo;

&rdquo;Men &hellip; där ligger visst någon på en bänk;  
en smutsig, orakad, uteliggare eller nå&acute;t!&rdquo;

Väktaren går fram till mannen på bänken,  
som ligger med huvudet på ett instrumentfodral

o sover o ruskar på honom.

”Vakna! Här får ni inte ligga o sova!

Ni stör den allmänna ordningen!!”

Mannen vaknar yrvaket o ser sig bestört omkring.

”Vaa &hellip; är dé redan natt? Vadå störa ordningen &hellip;?”

Här finns ju inte en människa!”

”Det spelar ingen roll! Detta är allmän plats!

Seså, passa sig ut nu! Han leder ut den gamle till ljuset

o låser dörren med dubbla slag.

Mannen öppnar det slitna fodralet, torkar en tår

ur ögat o börjar spela på sin nötta klarinett.

De ljuvligaste, smeksammaste toner

börjar att leta sig ringlande upp mot solen.

Väktaren blir tagen o försjunker i egna tankar.

Han börjar drömma om att spela något själv,

måla eller dikta ...

Men så rycker han till: &rdquo; Vad är nu detta för dumheter?

Har han blivit smittad av något där inifrån?

Han skulle nog inte släppt ut mannen!

Allmänheten måste varnas!&rdquo;

Väktaren tar en bit vit kartong, ur en låda o skriver

med stora spretiga bokstäver:

STÄNGT PÅ

GRUND AV

VADÅ?!!

Sedan hänger han upp skylten på porten.

Nej, nu måste han nog ta med den misstänkta

till polisen innan han förleder fler!

Han vänder sig om, men ser sig förvirrad omkring.

Var är mannen? Han hör musiken men ser ingen!

Häpen, ser han den gamle mannen spelande försvinna

upp mot himlen! Han vinkar o börjar även att sjunga:

”Klandra mig inte att jag flyr upp mot skyn

o lämnar all rök smuts o måsten nere i byn

Här uppe är min själ alltid ren o säll

o jag är alltid lycklig från morgon till kväll

Mitt liv är här alltid en sjungande

gungande blues

den lever genom min andes skapade toner

o min spirit o min tros &hellip;!”

Mannens röst blir allt svagare o till slut försvinner han

som en liten svag prick på en koboltblå himmel.

Väktaren torkar svetten ur pannan med en blåprickig

näsduk. Har han blivit galen? Eller är det omgivningen

som är det?! Hastigt, går han in i storstadens hetsiga puls

o låter sig slukas upp av larmet. Han grubblar mycket

över mannen som flög upp mot skyn. Var det dröm

eller verklighet?

Han blir inte klok på vilket. Han går på måfå bland buller,

rök o larm. Plötsligt är han inne på Bakers Street.

Där ligger en frikyrka för färgade, som han brukar gå  
förbi ibland. Porten är öppen o ut strömmar mäktig  
musik i form av en mörk basstämma,  
ackompanjerad av en blandad kör:

“Amazing grace how sweet that sound  
that saved a wretch like me  
I once was lost but now I found  
was blind but now I see &hellip;!”

Väktaren kan inte motstå frestelsen  
att gå in genom porten, men i kyrksalen finns  
inte en människa, fast han hör sången  
starkt o mäktig. Men när han höjer blicken, ser han  
att taket är fullt av svävande, sjungande, svarta  
människor o en o annan viting.

Fast han försöker göra motstånd börjar hans mun  
att sjunga med.

Sakta, sakta, börjar han själv att stiga mot taket,  
o blandas med de andra sångarna. Nu sjunger han

för full hals!

Djupt i sitt inom känner han att det är här

han hör hemma!

Han tar av sig sin uniformsmössa o singlar den ut i salen

o den flyger i vida cirklar ner mot golvet/marken,

likt en svart, guldglittrande korp o till slut flyger den

ut genom dörren, ut i nattens sorl, o porten sluter sig

med ett dån!

Men han ångrar ingenting!

Det är här han hör hemma!!!

&copy; Bo Himmelsbåge

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bo Himmelsbåge med Poeter.se id #40732 innehar upphovsrätten